

Σκέψεις για την Μ. Τεσσαρακοστή (Άρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος Ἱ. Μ. Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀγαπητοὶ ἐνορίτες

Διανύουμε τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, περίοδο-διαδρομὴ πρὸς τὸ Πάσχα. Εἴμαστε στὴν ἀναλογία τοῦ παλιοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν χώρα τῆς δουλείας (Αἴγυπτος) καὶ πορεύεται πρὸς τὴν χώρα τῆς Ἐπαγγελίας. Ὅπως καὶ στὰ καθημερινὰ ἀνθρώπινα συμβεβηκότα, ἡ ἀπόφαση δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα! Δὲν φτάνει κανεὶς ἐκεῖ ποὺ ἀποφασίζει καὶ ἐπιθυμεῖ αὐτομάτως, διαμιάς· μὲ μόνο ποὺ τὸ ἀποφάσισε! Χρειάζεται τὸν κόπο τῆς διαδρομῆς. Τὴν ὑπομονὴ στὶς τρέχουσες καὶ συνακολουθοῦσες τὴν πορεία πρὸς τὸ ἐπιθυμητὸ τέρμα δυσκολίες.

Ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσή μας. Ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς συνδυάζεται καὶ μὲ ἐξωτερικὲς (ὅπως στοὺς Ἑβραίους στὴν ἔρημο) ἀλλὰ καὶ μὲ ἐσωτερικὲς δυσκολίες ποὺ εἶναι καὶ οἱ ἐπικινδυνωδέστερες.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα πορεύεται πρὸς τὸ Πάσχα τηρώντας γιὰ ὅλα τὰ ὑγιῆ σωματικῶς μέλη τῆς τὸν κανόνα τῆς νηστείας. Ἡ νηστεία εἶναι οὐσιαστικὴ παραίτηση ἀπὸ ἐπιτρεπτά. Εἶναι κόπος ἐλευθερίας προκειμένου νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ὑπόθεση ἀγάπης καὶ ὄχι βιταμινῶν. Εἶναι τρόπος νὰ συναντήσουμε τὸν ἄλλον ὄχι ὡς καταναλωτικὸ ὑλικό, πάσης μορφῆς (οἰκονομικῆς, σεξουαλικῆς, συντροφικῆς), ἀλλὰ ὡς εὐκαιρία νὰ δοῦμε στὸ πρόσωπό του τὸν Χριστό. Ἄν δὲν μάθουμε νὰ παραιτούμαστε ἠθελημένα καὶ μὲ χαρὰ ἀπὸ ἐπιθυμίες στιγμιαῖες ἢ καὶ διαρκεῖς, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀγαπήσουμε κανένα.

Τὶς δυσκολίες σ' αὐτὴ τὴν πορεία τὶς ἐπισημαίνει ὁ ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ στὸ τρίτο κεφάλαιο, λέγοντας «σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν...». Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι τώρα (Μ. Τεσσαρακοστῆ) ποὺ ἀκούσατε τὴν φωνὴ τοῦ Χριστοῦ γιὰ ἔξοδο ἀπὸ τὴν χώρα τῆς δουλείας καὶ εἴστε στὴν πορεία τῆς ἐλευθερίας, μὴν ἀφήσετε τὶς καρδιές σας (ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο) νὰ σκληρύνουν ἐγώϊστικά καὶ νὰ μὴν «ἀκοῦνε» οὔτε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς σκληραίνει ὁ ἄνθρωπος; Τὸ λέει ὁ ἴδιος προηγουμένως: «...ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας...». Τὸν ἀπατᾷ ἡ ἀμαρτία. Ἀπατᾶται κάποιος ἀπὸ ἄγνοια, ἀπατᾶται ἀπὸ «προτάσεις», ἀπατᾶται (τὸ χειρότερο) καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του (αὐταπατᾶται). Ποιὸς θὰ πείσει αὐταπατῶμενο ἄνθρωπο ὅτι κάνει λάθος; «Πῶς νὰ διδάξεις στὴν

φλόγα τὴν σταγόνα;» πού λέει καὶ ὁ ποιητής.

Ἄν δὲν ἀγαπήσεις γιὰ νὰ ἐμπιστευτεῖς καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀκούσεις (ὑπακούσεις) στὸν λόγο τοῦ ἀγαπημένου, πῶς νὰ μπορέσεις νὰ βγεῖς ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς αὐταπάτης; Τὸ «ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ», αὐτὸ πού τοῦ φαίνεται σωστό, θὰ κάνει ὁ ἄνθρωπος ὅταν δὲν ἀγαπάει τὸν Χριστό. Ὅσο περισσότερο τὸν ἀγαπᾶμε τόσο σωστότερα τὸν ὑπακούουμε. Καὶ πάντοτε βέβαια μένει ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖο ἐπισημαίνει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν». Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πού ὑποτίθεται τὸν ἄκουσαν καὶ ὅμως ἀδιαφόρησαν καὶ τὸν πίκραναν; «Ἄλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως;». Δὲν εἶναι αὐτοὶ πού βγήκαν μαζί μὲ τὸν Μωϋσῆ ἀπὸ τὴν χώρα τῆς δουλείας (Αἴγυπτο);

Τρομερό. Ὁ Χριστὸς μᾶς βγάζει ἀπὸ τὴν δουλεία μας στὰ πάθη (φιλαυτία, φιλαργυρία, φιληδονία) πού μᾶς ἐγκλωβίζουν σὲ ἀνυπόφορη μοναξιά, μᾶς παίρνει μαζί Του καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας συνοδοιπόρους πρὸς τὸ Πάσχα τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ἐμεῖς, κυριολεκτικῶς στὰ χέρια Του, «χαζεύουμε» αὐταπατῶμενοι σὲ χίλια-μύρια ἄχρηστα. Ἐπιθυμίες σωματικές, ψυχικὰ πάθη, διανοητικὴ θρασύτητα γίνονται ἐμπόδια στὴν πορεία.

Καμιὰ φορὰ βέβαια καὶ οἱ ἄνθρωποι-ἀρχηγοὶ τῆς πορείας γίνονται κι αὐτοὶ...ἀνασχετικὰ φράγματα! Μᾶς προτείνουν «χρυσᾶ μοσχάρια» γιὰ προσκύνηση. Γίνονται ἀντὶ βοηθοί, ἐμπόδιο. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα τῶν ἡμερῶν κάνουν τραγικὰ ἐπίκαιρες αὐτὲς τὶς σκέψεις! Ἀρχηγοὶ ἀχρηστευμένοι σὲ κάποιο κελλί. Ὁδηγοὶ σὲ σύγχυση πορείας. Σκάνδαλα ἀφόρητα γιὰ ἀσθενεῖς συνειδήσεις πού ὅμως μποροῦν (τὰ σκάνδαλα) νὰ γίνουν «καμίνι» σφυρηλάτησης αὐτοδύναμης πορείας. Ὁ Χριστὸς ὀδηγεῖ τὸν λαὸ στὴν ἐλευθερία· μερικὲς φορὲς ἀκόμα καὶ ὁ ἴσως «Μωυσῆς» παραπλανᾶται σὲ λάθος ἐπιθυμίες.

Ὁ ἀπόστολος μᾶς λέει ὅτι πρέπει νὰ «παρακαλοῦμε ἑαυτοὺς ἄχρις οὔ τὸ σήμερον καλεῖται». Νὰ ἐνισχύουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅσο ἔχουμε ἀκόμα καιρὸ-χρόνο. Στὰ τροπάρια τῶν ὕμνων τῶν ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡ λέξη «σήμερον» ἐπανέρχεται ὡς προτροπὴ δραστηριοποίησής μας καὶ συνειδητοποίηση τῆς μόνιμης συνοδοιπορίας τοῦ Χριστοῦ στὴν πορεία μας πρὸς τὴ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Κάποιοι δὲν ἔφτασαν ποτὲ στὴν γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Κάποιοι τὴν εἶδαν ἀπὸ μακριά. Καὶ ἄλλοι τέλος γεύθηκαν τοὺς καρπούς της.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Χριστὸ νὰ μὴν ἐπιτρέψει καὶ γιὰ μᾶς τὴν συμφορὰ τῶν πρώτων ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἀτελέσφορη ὁδὴ τῶν δευτέρων. Νὰ τὸν ἱκετεύσουμε νὰ μᾶς κάνει μετόχους τῶν καρπῶν τῆς γῆς τῆς Ἐπαγγελίας, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν πού κατὰ τὸν ἅγιό μας Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο: «Τὶς ἐστὶν ἡ βασιλεία, εἰ

μη Αὐτὸς ὁ Χριστός;»

Μὲ ἀγάπη καὶ εὐχές.

Ὁ ἐφημέριός σας

π. Θεοδόσιος

Πηγή: agiazoni.gr